

mængder, ekstreme vindstyrker. I Danmark kan vi gøre noget, men vi kan ikke gøre nok. Vi må se på Det Europæiske Fællesskab, hvis vi vil finde løsninger, der virker.

Vi kan gøre meget herhjemme, når det kommer til handel med mennesker. Jeg har fået at vide, at skal en handlet kvinde trække på en flise på det indre Vesterbro, koster det 3.000 kr. Det er internationale, dybt kriminelle bander, der handler med kvinder og styrer det marked, og vi bør give beskyttelse til de kvinder, som kan bringe de kriminelle bagmænd til fald. Men skal man for alvor standse den internationale kriminalitet kræves europæisk samarbejde – tæt samarbejde.

Vi kan gøre meget herhjemme for at forberede fremtiden ved at gøre en indsats for at mildne den hårde økonomiske krise, vi står i i øjeblikket, ved at investere i klima, i uddannelse, i teknologi, men vi kan kun for alvor forebygge kommende kriser gennem et stærkt europæisk samarbejde både for et ordentligt og gennemsigtigt kapitalmarked og ved at få euro i pungen og stemmeret i det økonomiske samarbejde.

Vi kan gøre meget herhjemme for at give en ordentlig behandling til mennesker, der er på flugt fra krig og personlig forfølgelse. Det gør vi bare ikke. Det er jo ikke alene regeringens menneskerettigheds aftale om tvangsendelse, det her handler om, det handler om hele den danske asylpolitik. Vi bør hjælpes ad i Europa for fælles og ensartede asylregler i stedet for at fortsætte med særregler præget af national selvgothed. Men Venstre og Konservative anlægger en skeptisk tone, hvis de overhovedet siger noget.

I dag havde Venstres ordfører ikke ét ord om EU, men når andre fra Venstre taler om EU, taler de uafsladeligt og uopholdeligt om, at der skal sættes hegnspæle ned, nu må det stoppe, hertil og ikke længere, Danmark tilbage. Det på trods af at EU giver mulighed for at finde de løsninger, der virker på problemer, vi ellers er magtesløse over for. Den lunkne holdning over for det europæiske samarbejde kan beskrives meget godt ved at citere Egon Olsen, en kendt dansk kriminell, som, når han skulle karakterisere sine kammesjukkere engagement, havde en hel perlerække af eder og forbandelser. Jeg er nogenlunde sikker på, at Folketingets taleregler ikke tillader, at jeg citerer dem alle sammen, så jeg skal nøjes med: hundehoveder, jammerkommoder, tøffeldyr. Det er holdningen, og den er beklagelig!

Der er så langt, som tænkes kan, fra Venstres daværende leder og de blå sokker med de gule stjerner og den samling om det europæiske samarbejde til den spredte fægtning, vi ser nu hos de borgerlige partier. Hvor finder man det helhjertede ønske om samarbejde? Det gør man hos Det Radikale Venstre. Det helhjertede engagement i borgernes rettigheder og i fremtidens velfærd finder man også hos os. Det er en helt central opgave at bidrage til, at der er medarbejdere til virksomhederne og til den offentlige velfærd. Men en velfærdskrise truer.

Rigtig mange mennesker går på en helt velfortjent pension. Problemet er bare, at der kommer færre og færre til at overtage deres opgaver, og derfor bliver vi nødt til at spare, sådan for alvor spare, hvis ikke der kommer flere ind på arbejdsmarkedet. Det drejer sig om 50.000 for at holde skindet på næsen og 100.000, hvis vi for alvor skal have vækst i det danske samfund. Det med at spare er sådan for alvor på børnepasning, på skoler, på sundhedsudgifter, og vi ved med sikkerhed, hvem der rammes hver evig eneste gang. Det er altid de mest udsatte og de mest sårbare mennesker.

Vi slynger selvfølgelig om os med tal. 100 mio. kr. låner vi ud til bankerne, 30 mia. kr. til eksportkrediten, og bare for at illustrere, hvad velfærds krisen kunne koste i besparelser, kunne vi tage alle barseldagpenge væk, vi kunne sløjfe arbejdsløshedsdagpengene, vi kunne stoppe driften af Rigshospitalet, Hvidovre Hospital, Herlev Hospital, Gentofte Hospital og Bispebjerg Hospital. Det er besparelser i den størrelsesorden, vi taler om.

I øjeblikket er vi i en alvorlig økonomisk krise, ledigheden stiger, virksomheder må lukke, men selv med regeringens politik vil krisen flade ud på et tidspunkt. Der er bare det ved det, at det ikke løser problemet. Der skal reformer til, og vi har flere bud: Dels skal vi kunne tiltrække medarbejdere fra udlandet, endda mange af dem, dels skal vi modernisere dagpengesystemet, dels skal vi fremrykke reformen af efterlønnen.

Det er muligt – det er en fornemmelse, jeg har – at der er nogle, der ikke er begejstrede for de forslag. Det er fair nok, men så må man stille med nogle, der virker. Det eneste, der er fuldstændig udelukket, er at gøre ingenting. Gør man ingenting, får man ansvaret for den velfærdskrise, der truer. Derfor savner jeg det politiske lederskab. Det eneste, vi har fået i den se-